

Kázání Bystřička, Růžďka 12.5.2024 **Dar lásky mateřské** (vstup 94,1)

Introit: **Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky. (Žalm 131)**

Píseň 118

Modlitba

Čtení: 1. Samuelova 1, 1-18

Píseň 204

Text kázání: 1. Samuelova 1, 19-28

Milí přátelé, bratři a sestry,

nevím, jestli jste v tomto týdnu zaznamenali tuto zprávu: **Sedm kácat spadlo v Brně do kanálu, bezradná kačena chodila kolem.** Záchranáři nakonec všechna káčata vytáhla a ta se rozutíkala ke šťastné matce. Dramatický příběh se šťastným koncem. Bolest a bezradnost matky, která ztrácí své děti a vzápětí její radost a štěstí, když se k ní její ratolesti bez nějaké újmy vrací. To je láska mateřská.

Nádherně to Bůh vymyslel. Mateřská láska je obrovský Boží dar všemu stvoření. Mít mámu, být opečovávaný její láskou, to je pro děti velmi důležité. Jen si vzpomeňme sami. Jaká je, nebo byla vaše máma? To, co nám dala, to v nás často zůstává. A kdo mámu ztratil, tak ví, jak moc mu chybí. A děti, které mámu nemají? Velmi je poznamenána absence mateřské lásky.

Bolest ale prožívají i ženy, které se chtějí stát matkami, ale nejde to. Do nitra ženy Bůh vložil touhu po mateřství. A když to není možné, pak se to na ženě podepisuje. Není to na světě ale nic nového. V Bibli máme mnoho příkladů, kdy žena nemohla mít děti. A přece díky důvěře Bohu a díky modlitbám se nakonec stal zázrak.

Takovým příkladem je právě přečtený příběh ženy jménem **Chana**. Byla jednou ze dvou žen muže jménem **Elkána**. Jeho druhá žena se jmenovala **Penina**, ta měla děti. Kdežto Chaně, jak jsme četli, **Hospodin uzavřel její lůno**, takže nerodila. A jak to tak už bývá, když dvě ženy bojují o přízeň jednoho muže, tak to můžeme vidět i v tomto příběhu. **Penina se Chaně posmívala a ustavičně ji urážela, že nemá děti.** V Izraeli to bývalo vnímáno, že ta žena, která nerodí, není požehnaná, že z nějakého důvodu nemá Boží přízeň. Jak se taková žena mohla cítit? Myslím, že i dnes některé ženy mohou prožívat podobné pocity. Když vidí, jak jejich generace už mají děti, když tyto ženy mají společné téma výchovy svým ratolesti a ony si nemají s nimi, moc co říct. Na druhou stranu žijeme v tak trochu převráceném světě. Ženy, které by tolik chtěly mít dítě, tak jej mít nemohou. A pak jsou ženy, které by děti mít mohly, ale z různých důvodů je nechtějí.

Chana moc toužila po tom mít dítě. Nechtěla být posmívána, nechtěla se cítit bezvýznamná a nepotřebná. Nechtěla se cítit Bohem odvržená. A právě proto se k Bohu v chrámu modlila. Je zřejmé, že Boží přízeň vyhledávala několik let. V příběhu jsme četli, že **tomu bylo rok, co rok, když putovali obě ženy se svým mužem do chrámu v Šílu, tak Penina ji neustále osočovala.** Z příběhu sice nevyplývá, že každý rok se v chrámu Chana modlila, ale co jiného by tam dělala? Přesto autor knihy Samuelovy tyto každoroční návštěvy chrámu nijak moc nekomentuje. Všimne si ale až hluboké modlitby, kterou Chana pronesla naposledy: **„Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeněš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeňš, ale daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život; břitva se jeho hlavy nedotkne.“**

Dovedu si, bratři a sestry, představit, že rok co rok, co byla hořkost Chaniny duše stále větší, pronášela Chana rok co rok stále hlubší modlitby. Dovedu si představit, že nejprve prosila podle svých představ. Avšak až v této poslední modlitbě její zoufalství natolik gradovalo, že už byla Bohu zcela vydaná. **Jestliže mi daruješ mužského potomka, daruji jej tobě Hospodine.** Nenechám si ho pro sebe, ale bude tvůj, Hospodine. Chana, vás milé sestry, ale i nás otce učí jednu důležitou věc. Bůh je ten, který dává život. A Bůh je ten, který nám svěřuje naše děti do péče. Ačkoliv zůstáváte na celý život matkou, přeci jen v průběhu mateřství tam probíhá takové postupné odevzdávání dospívajících dětí do života. Avšak my jako křesťané přeci jen můžeme prožívat takováto odevzdání trochu lépe. Protože víme, že to není jen odevzdání do života, ale můžeme své ratolesti odevzdávat do rukou Božích.

Každá matka prožívá několik etap tzv. **odstavení**. To první je už odstrižení pupeční šňůry. Dítě už není napojeno takto na svou matku, kyslík a živiny začíná přijímat jinak. Později je

dítě odstaveno od prsu a od mateřského mléka. Chana do roka otěhotněla a porodila syna, jemuž z vděčnosti Hospodinu dala jméno Samuel, tzn. **Vyslyšel Bůh. Ale jak jsme četli, Chana s dítětem neputovala do chrámu. Řekla svému muži: „Až bude chlapec odstaven, přivedu ho, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy.“** Po tomto odstavení následovalo v případě Chany už jen jedno odstavení. Odstavit ho od sebe a darovat Ho Hospodinu, aby sloužil v chrámu. Pro Chanu to jistě bylo velmi bolestivé, ale svého slibu dostála.

Ovšem jak vy sami, milé sestry, jste prožívaly různá odstavení vašich dětí? Takovým odstavením je jistě i třeba, když dáte dítě první den do školky, nebo do školy. Co prožívaly vaše děti a co jste prožívaly vy? Co jste prožívaly vy starší ženy, když vám synové odcházeli na vojnu? Měli jste i strach o své děti? A co prožívají matky, když jejich již dospělé dítě vyletí z domu a začne si zařizovat svůj vlastní život? Je pochopitelné, že to bolí a že mnohdy chceme, aby naše děti zůstaly s námi a byly tu jen a jen pro nás. Ale to přece nejde. Je to přirozený vývoj, program, který svému stvoření dal Bůh. A pokud je to jen odchod do dospělého života, odchod založit si svou vlastní rodinu, pak je to důvod k radosti a vděčnosti. Pamatujme na to, že mnohem těžší to mají matky, které své syny musí posílat do války! A tady je **modlitba odevzdání a propuštění ratolestí do Božích rukou** o to víc na místě.

Žádná matka, ale ani otec, jistě nechce přežít své děti. Ale přesto se to děje. Nejen ve válce, ale i v nemoci občas umře dítě dříve než rodič. Mysleme na takové rodiče na modlitbách. Podobnou bolest zakusila ale například i biblická **Noemi. Zemřel jí muž i její dva synové.** V cizí zemi. Neměla žádnou naději, a přece se vrátila ke svému Božímu lidu. A její snacha s ní. Její návrat lze chápat jako přiblížení se k Bohu a hledání naděje v NĚm. I díky tomu pak byly alespoň zčásti její staré rány zahojeny. Dočkala se nového života, dočkala se vnoučat.

A co Maria, matka Ježíšova? Někdy na ní zapomínáme. Anebo v těch našich reformovaných kruzích o ní záměrně moc nemluvíme. Pravdou ale je, že ona jako matka si toho prožila poměrně dost. Obavy o své dítě v těhotenství, kdy nevěděla, jestli ji za mimomanželské dítě neukamenují. Stres a strach, když se jim jako 12ti letý Ježíš ztratil v Jeruzalémě a když ho pak hledali. A co prožívala ve chvíli, kdy už jako 30 letý nechodil domů a kdy ho hledali? Co jim řekl, když Ježíši lidé oznámili: **„Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat.“** Pán jim tehdy odpověděl: **„Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jedná.“** Co prožívala Maria po takových slovech? Pokud byla vydaná Boží vůli a pokud jí chápala, pak to jistě přijala v pokoji. Mnohou matku by ale jistě zabolalo, když by její vlastní syn řekl, že jeho matkou jsou i další. Nicméně na Golgotě při ztrátě svého vlastního Syna umírajícího na kříži, řekne Pán Ježíš něco velmi důležitého: **Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě.** Pán Ježíš hojí matčinu neutichající bolest, tím že hledá a spojuje osiřelé.

Kristova církev, milí přátelé, je vlastně docela geniální věc. V Ježíši Kristu tvoříme jednu velkou rodinu. Jedněm můžeme být matkou nebo otcem, bratrem, sestrou. A můžeme tu nalézt třeba i někoho, kdo mi alespoň zčásti nahradí otce, nebo matku. A to je úžasné.

Když se ještě závěrem vrátím k té Chaně. Vyprosila si od Boha syna s tím, že jej pak dá do chrámu. Učinila to, co Bohu slíbila. A On se jí za to odměnil. Její syn byl pak úžasným Božím nástrojem. Nebojme se takto modlit i za své děti, aby se staly úžasným Božím nástrojem. A vždycky když své děti propouštíme, nebojme se, propouštějme je do Božích rukou. Tak to vlastně museli učinit i Mojžíšovi rodiče. Pustili ho v ošatce po vodě, byl to veliký risk. Šlo mu ale o život. Ale poručili jej do Boží ruky a hle, jaký velký Boží nástroj z něj vzešel. I když matka vždycky zůstane matkou se svým dítětem propojená, přesto je důležité propouštět svou ratolest do Boží ruky, zvlášť tehdy, když je před ním nová etapa života. Amen. Píseň 399 modlitba

Slovo posláni: Skutky 1, 12-14

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 408